

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж1 у 73/2020
24.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., улица ..., чији је пуномоћник Раде Митровић, адвокат из ..., ул. ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 103/20 од 19.06.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 24.07.2020. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 у 103/20 од 19.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач АА је 03.07.2020. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 103/20 од 19.06.2020. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 8707/18, као неоснован.

Предлагач наводи да у управном спору који траје дуже од две године поступајући судија није предузимао радње након пријема тужбе. Истиче да се ради о спору из радног односа, конкретно о солидарној помоћи која је предлагачу веома битна из финансијских разлога ради поправке штете од пожара. Указује на то да управни спор траје од 18.05.2018. године, а да је првостепено решење у управном поступку донето још 13.03.2018. године. Предлаже да Врховни касациони суд суд усвоји њену жалбу и приговор ради убрзавања поступка тако што ће утврдити да јој је повређено право на суђење у разумном року, наложити поступајућем судији Управног суда да предузме све мере да се управни спор оконча у најкраћем року и предлагачу досудити одређене трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року,

којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 8707/18, као неоснован, са образложењем да се непоступање суда у фази поступка од достављања одговора на тужбу са списима предмета 17.10.2018. године до подношења приговора 11.05.2020. године не може сматрати повредом права на суђење у разумном року, јер и према ставу Европског суда за људска права, кашњење у току одређене фазе поступка може бити допуштиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено. Управни суд сматра да предмет, по природи ствари, није хитне природе, будући да се ради о новчаној накнади на име солидарне помоћи због уништења имовине услед пожара и стога оцењује као неоснован навод приговора да се ради о спору из радног односа који је хитан.

Врховни касациони суд налази да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, морају бити уважене све околности предметног случаја, а кључни значај има чињеница дужине трајања поступка. Предлагач своје становиште о повреди права на суђење у разумном року у приговору и жалби заснива на дугом трајању управног спора, који је у тренутку подношења приговора трајао скоро две године. Међутим, Врховни касациони суд налази да се у поступку заштите права на суђење у разумном року у управном спору не сме занемарити трајање управног поступка који је претходио подношењу тужбе. У конкретном случају, управни и судски поступак интегрално посматрано трају краће од две и по године што није довело до повреде права предлагача на суђење у разумном року, без обзира на чињеницу дужег трајања управног спора. Наиме, према ставу Европског суда за људска права, кашњење у току одређене фазе поступка може бити допуштиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено (став 36. пресуде Европског суда за људска права од 08.12.1983. године у предмету *Preto i dr protiv Italije*, број представке 7984/77).

По налажењу Врховног касационог суда, несумњиво је да постоји интерес предлагача АА да о њеној тужби буде одлучено за што краће време, али је Управни суд правилно оценио да се не ради о предмету који захтева приоритетно одлучивање. Предлагач тражи солидарну помоћ ради отклањања штете настале пожаром, али из

списа произлази да је пожар избио на стамбеном објекту на коме је предлагач сувласник са својим братом и у коме не живи предлагач АА, већ њена сестра, те настала штета није угрозила право становања предлагача и њену егзистенцију. Како предмет спора није хитне природе и не захтева приоритетно решавање, он спада у групу предмета које треба решавати према редоследу пријема у суд. Поштовање редоследа решавања предмета је обавеза коју не прописује само члан 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09 ... 16/18), већ је она прописана и чланом 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року. Изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се у суду који је преоптерећен нерешеним предметима (као што је Управни суд), од решавања предмета према редоследу пријема у суд одступи када су у питању предмети који се морају приоритетно решавати, али предмет предлагача не спада у ту групу.

Приликом оцене да у предметном управном спору није повређено право предлагача на суђење у разумном року, Врховни касациони суд је имао у виду да је Управни суд предузимао радње како би прибавио списе предмета туженог органа и створио предуслове за доношење одлуке о тужби, али да списи и одговор на тужбу нису достављени кривицом управног органа. У току 2020. године постојала је објективна немогућност суда да поступа у спорном предмету - најпре за време ванредног стања, а затим због решавања изборних спорова који су по закону нарочито хитни и морају имати приоритет при решавању у односу на све друге предмете. Повреда права на суђење у разумном року може се утврдити само у случају неоправданих дужих периода неактивности у раду суда, који, по налажењу Врховног касационог суда, у предметном поступку не постоје.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у ставу првом диспозитива одбио жалбу предлагача.

Врховни касациони суд је у ставу другом одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић